

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

GENI I BOGERIA

En un comentari, que cert periòdic posa als cent anys del comte Lleó Tolstoi, llegim que el mestre de Iasnaia-Poliana, com tots els grans homes esclaus, patí de folia mística i humanitària.

Suposant que això fos veritat, la bogeria d'aquesta doble mena fóra la que nosaltres trobaríem menys perillosa y més disculpable.

La set de Déu i l'amor a l'home han estat els focs en què s'han abrusat tots els grans esperits.

Però al cèlebre senyor Esteve i al bacallaner del cantó i al vetes-i-fils de més amunt, tot el que no sigui covar el calaix de "La Puntual", els sembla pura niciesa i beneiteria.

Els adroguers, quan tenen un fill que s'avergonyeix de l'ofici del seu pare i no vol viure d'enganyar la gent, el fan desdo-

nar pels metges i obren un expedient per a tancar-lo a Sant Boi.

¿On s'és vist un xicot, que s'ofega a la botiga, que no pot veure les balances i la mitja cana, que llegeix i escriu i pinta ninots per les parets en comptes d'anotar crèdits al Llibre Major?

Si d'això no en dieu estar tocat de l'ala, que el Senyor us beneeixi.

I amb el mateix mesquí criteri que al plançó que té ideal, es jutja la dona que

demana amor i el veí que va a votar i l'obrer que es declara en vaga i el dependent que fa cas del que diu el diari.

Tots són uns somiatruites, gent a qui manca un bull i que té el cap fet malbé.

No és estrany, doncs, que els savis, els artistes i els herois els tracti la beòcia amb pregon menyspreu.

Aquests són ja els boigs que no tenen cura i als que s'hauria de posar la camisa de força.

I el cas és que la ciència sembla que vulgui donar la raó al filisteu.

Per a Lombroso i l'escola psiquiàtrica, en efecte, el geni és una neurosi.

No veuen en l'epilepsia d'un Dostoiewski, en la febre d'un Rousseau, en les manies d'un Nietzsche, en els deliris i psicosis d'un Flaubert o d'un Maupassant quelcom d'accidental i passatger.

Post hoc vel cum hoc? Ergo propter hoc —raonen.

Si hi han hagut genis histèrics, neurastènics i anormals, és que la genialitat és un morbus i rau de ple dintre la patologia.

Però no hi ha, sortosament, res d'això. Una altra escola científica, la genètica, composta de frenalers i biòlegs eminents, afirma que el geni és precisament la més alta expressió de l'equilibri i la salut mental.

La suprema potència del pensament, del sentiment i de l'acció poden, indubtablement coexistir amb una tara hereditària. En aquest cas, la malaltia no és més que un episodi.

La sensibilitat, la intel·ligència i el caràcter són el resultat d'una síntesi orgànica o fisiològica, d'una formidable integració o concurrència de forces vitals.

Síntesi, que fa pensar en si serà veritable la tesi de Max Nordau i dels mutacionistes, quan afirmen que el geni és una revolució; que en ell es produeix una superació del tipus vell, una variació de l'espècie i que aital fenomen es caracteritza per l'aparició d'un individu cerebralment i àdhuc histològicament diferent dels coneguts fins llavors.

Ací, com ja es veu, ens trobem en el pol oposat del senyor Esteve. Segons aquesta teoria, l'estevisme i la mediocritat són la real i positiva degeneració i no hi ha rampell de bogeria més universalitzat que la ximpleria i la imbecilitat del sentit comú.

ANGEL SAMBLANCAT

APOLEG

Quan quedi un sol home sobre la terra, dirà el colom: La guerra queda declarada fora de llei

LA CRISI DEL SOCIALISME

La lluita que al si del socialisme espanyol existeix, i que h'apostat de manifest el darrer Congrés celebrat a Madrid, no és una lluita de tendències o de tàctiques. no.

L'oposició i l'antagonisme no estan entre la dreta i l'esquerra del partit, sinó entre els interessos i els ideals.

Es una pugna entre el marxisme més o menys pur i ortodoxe i els que l'exploten i administren, heus-ho aci.

No hi ha res més ridícul que un pobre que s'arriba a veure amb un grapat de calderilla. A l'indiano, al nou ric, al "rasta", a la col·lecció de pervinguts que amenitzen les pàgines de la història, hi ha que afegir el socialista dels nostres dies, tipus Saborit i Largo Caballero.

Aquests ex-màrtirs de la causa del proletariat administren unes cases, una impremta, uns miserables rals, producte de les quotes i les cotitzacions i d'algun donatiu generós, i a la conservació d'aquest petit patrimoni ho sacrifiquen tots els capitosts socialistes madrilenys.

Aquestes quatre pessetes i les dietes constitueixen tot l'ideal dels màrtirs del carrer del Piamont.

Abans tenien les actes de diputat i de regidor. Ara mateix comptarien amb les representacions a l'Assemblea Consultiva si Prieto i Teodomir Menéndez no els barren el pas als santons de la socialdemocràcia quan estaven a punt de claudicar.

El cas és que a aquestes miserietes hom sacrifica la vergonya i el decor.

I encara invoquen per justificar l'injustificable l'interès de l'organització obrera i de les classes treballadores!

No, no. No hi ha tal interès. Les masses populars no han anteposat mai les realitats als principis.

L'interès del proletariat res té a veure amb les dietes i les representacions.

L'interès que està en joc ara no és el dels treballadors, sinó el dels que tan bé miren de representar-los en les corporacions oficials.

Guimerà i l'anècdota

Amb motiu de celebrar-se en el present més el IV aniversari de la mort del mestre Angel Guimerà, serà curiós recordar unes anècdotes d'aquell gran escriptor.

Guimerà director de "La Renaixença"

Durant molt temps va ésser Guimerà director de "La Renaixença". Es diu que, no obstant ésser els seus versos molt ben acollits pels seus llegidors, Guimerà publicava poquíssims versos, essent com era poc partidari d'exhibir-se, recelós sempre de què no es digués que en el seu diari feia un monument per al seu nom, essent necessari per a què publicués quelcom que els seus amics li fessin multitud d'observacions.

L'esperit enèrgic de Guimerà sentia un canvi davant de les convulsions atmosfèriques, ço que ens explicà graciosament Lluís Vía en un article a "La Publicitat", fa ja molt temps.

Ens recorda que, cansats de parlar de negocis, es divertien recitant versos. Guimerà es queixava de poca memòria, suplicant a Vía que li recités una poesia. El company recitava tot satisfet quan va començar a tronar; la cosa no tenia importància i la gent continuava passejant. Vía no es donava compte de què Guimerà estava nerviós, però un tro molt més fort que els altres esclatà, exaltant d'aital manera els nervis de Guimerà que se'n va anar sense acomiadar-se'n, deixant-lo plantat al bell mig de la Rambla.

De sa història amorosa

Guimerà, en la seva joventut, va sentir efectes dolçissims. Es diu que, per timidesa, diguem-ho així, no es va casar amb l'únic i primer amor de sa vida.

Lluís Vía, que va conèixer els moments idíl·lics del poeta, ens conta que els pares d'ella la casaren amb un ric del poble, al qual tot el que tenia de diners li mancava de cervell, la qual cosa fou comentada pel poble amb ironia cruel.

Per aquells dies es celebraven a Girona uns Jocs Florals, en els quals Guimerà hi prengué part, guanyant la Flor Natural.

Un matí, a la porta de la casa de la seva

antiga enamorada, Guimerà hi clavà els següents versos:

*L'Angel, la Flor Natural,
i el teu home un animal.*

Però no per això el poeta va deixar d'estimar-la, sinó que en la seva obra "Fulles d'àlbum", li dedica unes poesies tormosíssimes.

Referent també a la seva història amorosa, es recorda un cas molt curiós. Era l'any que es va celebrar aquell homenatge a Guimerà; aquest va invitar a la seva casa del Vendrell els organitzadors; abans d'asseure's a la taula, va dirigir les seves mirades envers una casa d'aspecte humil i, assenyalant-la amb el dit, va dir:

—Allà hi vivia ella; per a què em veïes, jo em posava així.

I aquell home, ple de glòria, als setanta anys, saltant com un jovenet, asseient-se damunt la barana, digué:

—Ara retratí'm.

JOSEP VIGO TRUNAS

UN AFER

Es talment ben fet que hom no pot creure que sigui veritat.

Un banquer no desapareix com un heroi. Un banquer acaba sempre per tornar a flor d'aigua. Un banquer que no sabés nedar i guardar la roba seria un fet inconcebible.

Estant eliminada pels especialistes la idea de què al banquer Loewenstein li hagi ocorregut un accident, hi ha, en la hipòtesi del suïcidi, alguna cosa que revolta l'europeu mitjà.

Tristeses d'amor? Com l'amor pot entristir un banquer? Enuigs de diners? Com és possible pue un milionari en tingui?

Però és, sobre aquest darrer punt que l'europeu mitjà l'equivoca. Es als milionaris als que els diners causen mals de cap inguaribles. Hom pot estar momentàneament emocionat quan no es tenen diners. Hom n'està sempre quan se'n tenen massa.

Vet aci un tipus admirable que ha debutat en els negocis amb 80.000 francs de deutes i que deixa un actiu de 1.200.000.000 sense haver creat mai res, sense haver produït mai res. Hi ha en les finances alguna

cosa d'inquietant, de miraculós. Per comprendre-ho cal dir-se Rothschild i Loewenstein; cal descendir dels paladins que col·laboren en el vedell d'or inicial...

I bé, arribat als 1.200.000.000 és possible que Loewenstein s'hagi sentit avorrit com ho fou el rei Mides d'un èxit massa fàcil, com els pescadors del llac Tiberiades avorriren el peix després de les pesques miraculoses i abandonaren llurs xarxes curullades per una providència excessivament monòtona... Loewenstein ha començat a enutjar-se raonablement, i s'ha enutjat finalment de tal manera, que ha pensat en una evasió.

Talment aquests nababs indis, dels quals Kliping conta la història i que, per esdevenir sants, comencen per esdevenir mendicants. I desapareixen, confosos entre els milers de marxants que deambulen per les rutes de les Índies. I ningú mai més no ou parlar d'ells.

Potser Loewenstein no ha volgut esdevenir un sant, però ha volgut esdevenir un home entre els homes i retrobar el gust del pa guanyat per l'esforç quotidià, i reveure sobre els llavis dels altres homes un somriure que no fos servil, i reveure en els ulls de les dones una joia que no fos venal... Així tindriem un bell primer capítol d'una novel·la d'aventures.

Potser Loewenstein ha cercat, al contrari, el repòs i ha volgut ésser un mort entre els morts. Aleshores, de la novel·la d'aventures n'hem llegit el darrer capítol.

Però potser Loewenstein no ha volgut esdevenir home ni una cosa definitivament inerta.

Potser Loewenstein hagi restat un banquer i hagi volgut fer del seu miliard, 2.000 milions.

La darrera especulació de l'esportiu Loewenstein és de natura a inspirar algunes inquietuds per l'avenir...

La Plaça de Catalunya

Ja està? Doncs, hi direm la nostra. No ens ha agradat mai poc ni gens. Es una gran plata de mal postre amb quinze o setze escuradents.

Una miqueta de verdura i un gibrell per a rentar-hi els plats. Ja està bé una miqueta de frescura, però tanta frescura ens té encantats.

Fer una plaça no té res d'especial. Es fàcil. Tal com sona. Jo la sabria fer descomunal. Digna de Barcelòna.

D'estàtues només n'hi voldria una de sola, al mig de la plaça gran, tan gran, que li tindrien bola els monuments i estàtues i places del voltant.

New York té l'estàtua de la llibertat que a tot el món encanta. No té cap altra estàtua al costat i així es veu més geganta.

Per què aquí no podien fer-ho igual? No és la Plaça de Catalunya? Què hi faria que al mig hi hagués un grup descomunal que de la terra nostra fos al·legoria?

A l'entorn, encar que no hi hagués ni un arbre, ni una planta, ni un gibrell, ni un banc, ni un destorb, ni res. Em sembla que seria molt més bell.

Ara això és un cent peus. No guarda simetria; no té estètica ni gràcia ni visió. Es un joc de neules fet per la fantasia d'uns quants neules sense gust ni raó.

El que em fa molta gràcia és l'ampla vora que hi han fet al voltant.

Sembla dir a Déu: "Passaràs per la vora". I, ara com ara, tots hi anem passant.

Paraules a un salvatge

Ens cau a les mans aquest magnífic article d'Emili Carrère, el gran poeta castellà. I el traduïm per a gaudi dels nostres lectors.

Estimat salvatge: has fet bé en traslladar-te a un país civilitzat. Comprèn que, al començament, et costarà algun treball acostumar-te a la dolcesa de les nostres costums. Però, a la fi, hauràs esment de les avantatges de la civilització europea. En primer terme, procura reprimir els teus impulsos d'antropofagia, perquè si et cegues un instant i devores, per exemple, el fill de la portera... Eh? Res de menjar-te els nois ni les dones, encara que et tempti la bellesa d'algunes senyores i l'oir que, al seu pas, diuen alguns apassionats:

—Me la menjaria, negra!

No prenguis aquestes paraules al peu de la lletra. Aquí ningú no es menja ningú, principalment perquè la carn humana és més dolenta per a la salut que la de qualsevol altre animal. Menja't un be o una gallina, sense por de devorar a l'enseny una colònia de pallids microbis, com et passaria si et menjaves una d'aquestes senyores que veus pels carrers. Civilitza't i comprendràs l'encís dels ronyons a la broche, o sigui travessats per un ferro; la carn rostida amb trossets, de cansalada o el fetge d'ànec convertit en mantega, després d'haver sotmès l'animal a un llarg i conscient turment a favor de la indústria, que també és un producte de la civilització.

Diuen que vosaltres us mengeu els homes amb menys refinament macabre. Però és que l'home és inviolable, perquè és el rei de la creació, segons ha acordat ell mateix, encara que probablement la gallina, el vedell i l'ànec es creuran també el llongibrigol del món.

Potser tinguis raó en el que dius, que el lògic seria ingerir solament fruites, llegums i verdures; però això és negar les delícies del cap de senglar, del porcell rostit i de les turmes partides a trossets. Aconseguir tot això és l'aspiració única de nostra civilització.

També et dic que no pensis més en les teves sagetes emmetzinades ni en les teves destrals mortíferes. Matar un home donant-li cops amb una pedra, és una salvatjada. La civilització posseeix canons, metralladores, fusells, gasos asfixiants, metzines, espases, ganivets, pistoles i tancs. Comprendràs fàcilment el nostre grau de cultura en relació a vosaltres?

Quan un home assassini algú de la teva família, no vulguis executar-lo tu mateix. Tot està ben disposat entre nosaltres i per això existeix un funcionari que es diu botxí, persona de bon braç, sense flaqueses sentimentals, que s'encarregarà del teu assumpte quan li manin uns senyors vestits de negre que són els representants de Déu a la terra.

Quan vulguis instruir-te, llegeix la història de Napoleó, i per distreure't pots acudir al "match" de boxa i aprendràs l'art de partir una mandíbula d'un sol cop de puny. Aquesta prova de la civilització saxona l'hem acollit els llatins amb l'admiraació que es mereix.

Les teves creences religioses són bàrbares. Les nostres, les que ens llegaren els avantpassats, són més dolces i han estat mantigudes pel Tribunal del Sant Ofici fins fa poc temps, que era una institució de deliciós procediments persuasius.

Vosaltres no coneixeu l'art del teatre. Ací posem el tresor dramàtic de don Astracanoide del Gran Trimestre i dels seus infi-

FLIC

LA REVETLLA

—M'han dit: Obrer, avui diverteix-te, que és nit d'alegria. I amb què?, pregunto jo. Amb quins diners?

nits prosèlits, escrit en un llenguatge mixt d'hurdà i senegalès.

Si alguna vegada et trobes al mig del carrer amb fam i fred i sense un cèntim, no et preocupis.

El pare de tots, que és l'Estat, et durà a un Asil, d'on sortiràs gras i vermell si ets capaç de digerir certes porqueries i la teva naturalesa és més forta que el tifus exantemàtic.

Et felicito, estimat salvatge, per haver-te decidit a adoptar les costums de nostre patèrnal i, meravellosa civilització.

E. C.

Recordem a Nàkens

Avui — forçós és confessar-ho, forçós i dolorós—la majoria ha oblidat el gloriós Josep Nàkens. Si és cert que a Espanya encara queden republicans, ningú no ho diria, ja que aquest de Josep Nàkens l'haurien de tenir gravat al cor i al cervell.

Oblidant Josep Nàkens, no ens podem posar a la boca el nom sagrat de democràcia, sinó volem tacar aquest nom.

Això ens escriu Ferran Ferri, de València, ample esperit liberal, ànima que vibra a l'uníson amb l'ànima del poble.

Té raó Ferran Ferri: no podem oblidar Nàkens els republicans. Josep Nàkens fou un dels homes més íntegres, més purs del republicanisme. Vell, gairebé orb, sense poder moure's de casa, era més jove, però, que tots els joves. I és que el foc de l'ideal no s'apagà mai en el seu cor.

La seva obra fou de bondat i d'intel·ligència. Avui aquesta obra la segueix, amb una energia indomtable, la seva filla Isabel. Això significa en la filla del vell, del venerat apòstol, un esperit de sacrifici digne de tota lloança.

Ajudem tots a l'obra d'Isabel Nàkens. Col·laborem amb totes les nostres forces a "Reflejos del Motín".

Es de justícia que així ho fem si no volem que la cara ens caigui de vergonya.

Les ciutats i els anys

De la novel·la de Constantí Feliu, el nou escriptor de post-revolució, original en totes formes i fons, extraiem aquest fragment ple de grandesa i sublimitat. Primer de tot convenen antecedents per a saber els lectors de què va.

Som a hores altes de la nit, una nit fosca de Sant Petersburg. Passa la comissió de treball i veinatge a recollir de cada pis l'individu que ha de produir quelcom per la revolució triomfant i en lluita. Fosca nit, i la massa humana camina per carrers negres com gola de llop.

Ja han fet la feina. Les trinxeres són construïdes, i, allà, pel carrer, retornen a llurs llars. Caminen, ensepegant contra les llambordes alçades a conseqüència dels esdeveniments pasats, un professor de ciència i un soldat roig.

El professor diu:

—Tornar a nàixer una altra vegada, una altra sola vegada! Dintre de cent anys! Per veure plorar els homes al sol record d'a-

quests anys, per agenollar-se en qualsevol part davant d'un tros de bandera històrica; per llegir un comunicat de l'exèrcit roig dels obrers i pagesos. Miri, miri; el vent esquinça, violent i neguitós, un tros de diari pastós i mullat per la pluja fina i molestosa i gelada que cau. Miri com l'arrenca de la paret. I dintre de cent anys, un petit tros d'aquesta fulla de diari, serà servat com una relíquia sagrada, com el Sant dels Sants!... Tornar a néixer d'aquí cent anys i dir al món: "Jo vaig viure llavors; jo vaig viure durant aquells anys! I una vegada, una nit freda i humida, a Petesburg, a Petrograd, a Viter, jo vaig ajudar a cavar, amb aquestes mateixes mans, una trinxera; vaig caminar per un carrer desert, entremig d'una ciutat que moria i lluitava, que lluitava i moria, i vaig caminar donant-me la mà amb un soldat de l'exèrcit roig. Veieu aquesta mà? Doncs és aquesta mà mateixa, mireu. Junt amb la meua mà, aquesta mà!, vaig estrènyer la d'un soldat roig."

Com es manifesta la grandesa del professor en aquells moments anguniosos! Com capeix tota la transcendència d'aquells dies tèrbols i tràgics! Com vesllumava el raig de sol resplendent d'entre mig d'aquella fosca i bassal sangonós.

La nova vida!, veu el professor. I mils i mils d'homes, fent chor amb la visió sublim, entona la cançó de nova vida!

J. FARRÉ GASSÓ

Conferència de Samblancat a Igualada

Dissabte passat es celebrà, amb tota solemnitat, a Igualada, el Dia de la Cooperació.

Amb aquest motiu, donà, als salons de la cooperativa "La Econòmica", una conferència el nostre company Angel Samblancat.

El tema que Samblancat desenrotllà fou: "La cooperativa i la cultura".

Abans d'aixecar-se el nostre company a dirigir la paraula als seus oients, llegí molt bé unes poesies el jove Conrad Lladó i pronuncià un eloqüent discurs el secretari de "La Econòmica", Justí Vilaró.

Després, prèvia presentació de l'orador pel president de l'entitat organitzadora de l'acte, company Saldoni Mateu, començà el nostre amic a explicar les seves idees.

Més d'una hora i mitja parlà Samblancat davant d'un públic immens, que emplenava els salons de la Cooperativa i que l'escoltà embadalit.

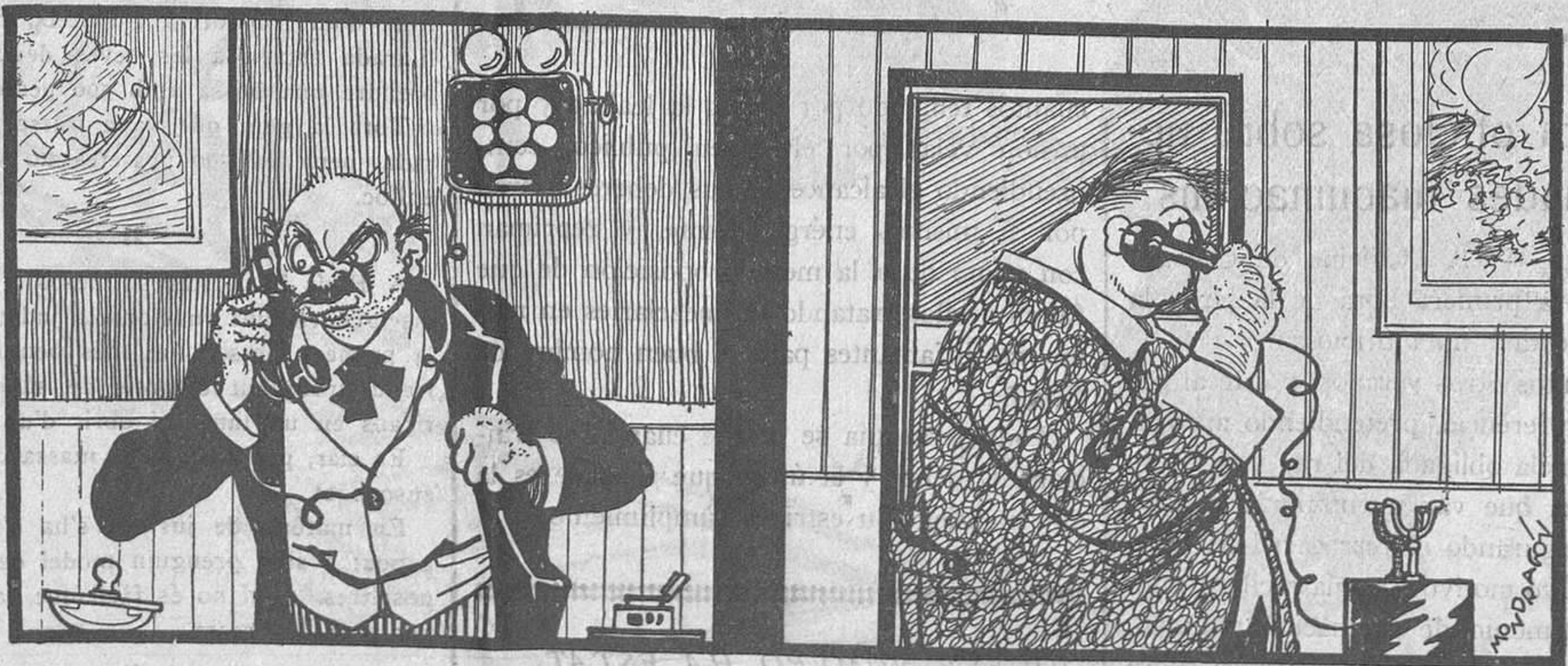
Al final, llargs i sorollosos aplaudiments premiaren el treball del conferenciant.

Diàleg dels desco-
neguts

14 DE JULIOL

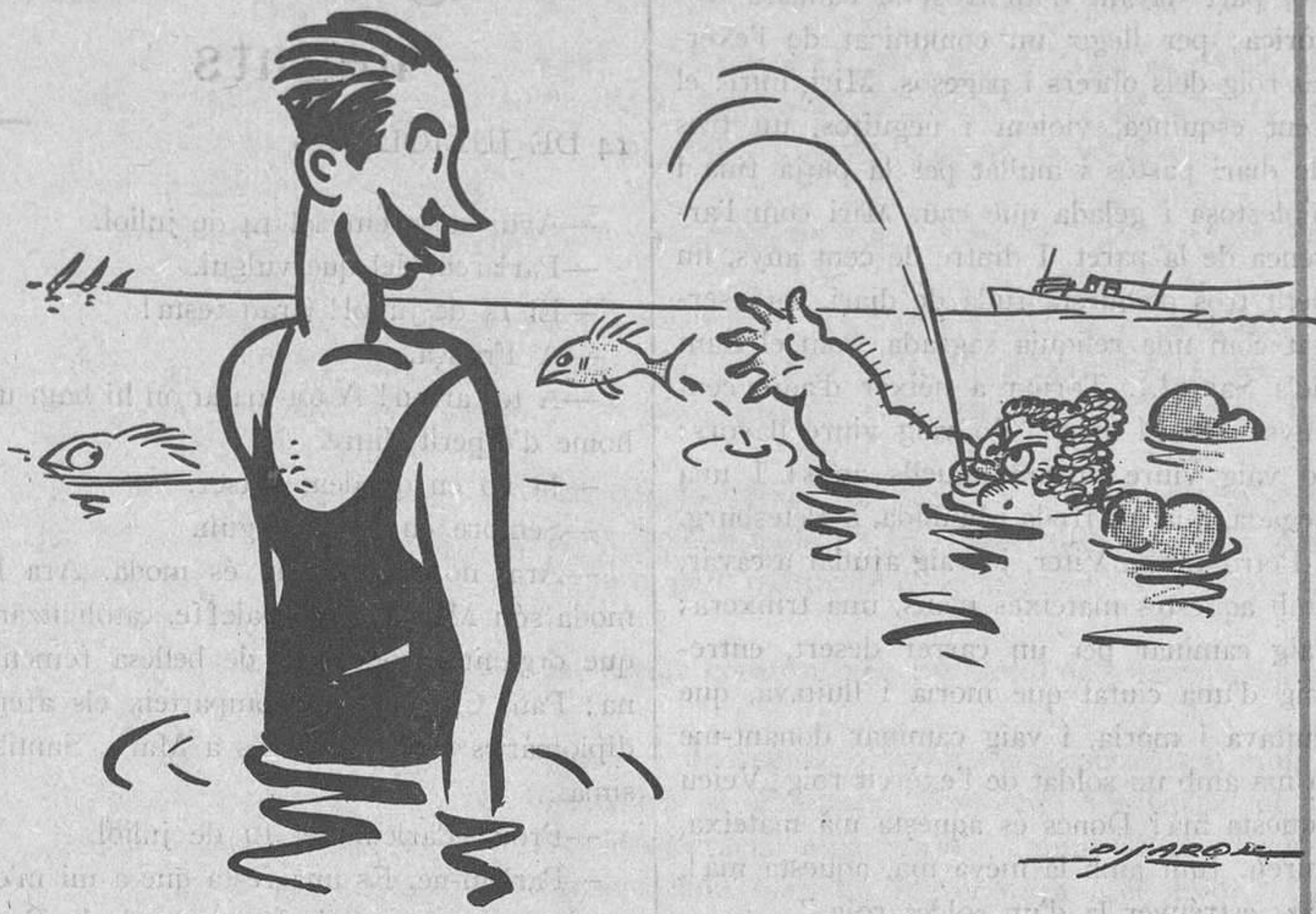
- Avui parlarem del 14 de juliol.
- Parlarem del que vulgui.
- El 14 de juliol! Gran festa!
- A França.
- A tot arreu! A tot arreu on hi hagi un home d'esperit lliure.
- Ja no en queden, potser.
- Sempre en queda algun.
- Ara, no. Ara ja no és moda. Ara la moda són Maurice de Waleffe, catolitzant que organitza concursos de bellesa femenina; Paul Claudel, que comparteix els afers diplomàtics amb els versos a Maria Santíssima...
- Prou! Parlem del 14 de juliol.
- Parlem-ne. Es una festa que a mi m'emociona. 14 de juliol! La presa de la Bastilla!
- Avui el poble de París celebra aquesta festa ballant per les cantonades.
- No trobo que el ball tingui res a veure amb la presa de la Bastilla.
- No, potser no. Però la qüestió és que, ballant o sense ballar, el poble commemora aquesta data gloriosa del 14 de juliol de 1789. Aquestes dates no ha d'oblidar-les el poble. Es precis que quedin gravades en la seva memòria.
- Per què?
- Perquè, si no altra cosa, donaran al seu viure una llum d'esperança.
- D'enyorança, deu voler dir, perquè estem parlant dels temps passats.
- No. I aquest és el miracle de les commemoracions: el que sempre, en recordar els temps passats, es pensa en els temps a venir.
- Jo trobo, però...
- Ja som al però? Aquesta és la terra dels peròs. Així no anirem enlloc.
- No anirem enlloc. Però no es capfiqui. Encara que no hi anem, ja ens hi portarà la vida.
- Bé, què em volia dir?
- Que el poble francès, més que el 14 de juliol, hauria de commemorar el 10 d'agost.
- Es que es tracta, avui, d'una república burgesa. Cal tenir-ho en compte.
- Té raó. No hi havia pensat.
- Deixem-ho córrer, creguem, i celebrem el 14 de juliol.
- La qüestió és celebrar quelcom.
- I donar fe de vida.

ANDREU BOSCH I BADIA

LA INUTILITAT DE L'UTIL

—Vol fer la mercè de cridar més que no el sento?
—Home, si pogués cridar ja no agafaria el telèfon!

SALVAMENT DE NAUFRAGS

—M'ofego, jove, m'ofego.
—Per mi ja es pot ofegar.

UNA "PINYAD D'ALTURA

—Què espereu?
—Veure passar volant el contrincant de l'Uzudun.

Una nota oficiosa sobre determinades maquinacions

Madrid, 11. — A l'Oficina de Censura s'ha facilitat a primera hora de la tarda la següent important nota oficiosa:

“Como tantos otros veranos y éste al parecer con preferencia, pretendiendo aprovechar la ausencia obligada del rey y del jefe del Gobierno, que van a cumplir sus altos deberes, inaugurando el ferrocarril de Canfranc, con cuyo motivo España recibirá nuevamente testimonio de estimación mundial, se maquina promover una algarada, sobre cuya pista están ya las autoridades, pero el medio más eficaz de abordarla es la actuación ciudadana, la condenación, la repulsa i aun el castigo ejemplar impuesto por

cuantos teniendo por divisa la lealtad y por misión velar por el orden público, comprendiendo el alcance de sus deberes, obren por sí mismos enérgicamente, y repriman con mano dura la mera proposición de que falten a ellos tratando de mezclarles en maniobras infamantes para el buen nombre de España.

Toda jerarquía se pierde cuando se traiciona el deber y la única que subsiste es la que mantiene su estricto cumplimiento.”

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

L'OPINIO

No creieu que vulgui parlar del periòdic setmanal que porta aquest títol, res d'això; es tracta només de l'opinió meua referent a aquella dona valenciana que, com sabeu, tenia el do de guarir els malalts, en competència amb els metges i apotecaris.

La qüestió, remoguda pel delegat mèdic de la ciutat llevantina, ha passat al jutjat.

Més que una qüestió judicial és, al meu entendre, religiosa. En comptes del procés en una Audiència, s'hauria de procedir a la seva beatificació. ¿Qué fa, doncs, la clèricia de la terra de les taronges? ¿No creuen, adoren i veneren imatges d'altres personalitats que, amb l'únic mitjà de l'aigua clara han assolit miracles? ¿Per què consenten que hom cregui alienada la senyora Natàlia? Res, no hi ha un pam de net.

Ja sé que direu que aquesta dona ho feia per negoci, però cal saber si tenia a la porta tarifa de preus o si solament acceptava donatius voluntaris.

¿Es que aquesta dona no tenia cédula o no pagava impostos? El negoci és el negoci, i de pagaments tothom, si pot, se n'escapoleix.

No sé si el jutjat de València formularà la sentència baix el meu punt de mira. De totes maneres, jo tinc estudiada la pena: Condemnar la senyora Natàlia a cursar la carrera de medicina, per a poder exercir lliurement el seu apostolat (?) i... el temps serà per testimoni de si n'és o no mereixedora.

PEPET SALAU

A Badalona fou definguda una curandera que guaria totes les malalties per un procediment completament inèdit a la terapèutica.

Tant si es tractava d'uns tífus com d'una pulmonia agafava el malalt i li donava fregues de vi calent al ventre.

Heus ací el per què hi ha molts afeccionats al “mam” que del vi en diuen la “medicina”.

Per tal d'acabar dignament l'homenatge que es va retre, no fa gaire, a l'illustre pintor escenògraf Maurici Vilumara, sembla que l'Ajuntament donarà el nom de l'artista a un carrer de Barcelona.

Els iniciadors de la idea voldrien que fos triat el carrer de la Unió per a portar el nom de Vilumara, amb la qual cosa s'aconseguiria que el nom del gran pintor amic de la xirinola, sempre fos pronunciat amb un somriure maliciós.

Una senyora que estava resant a l'església dels jesuïtes del carrer de Casp va éser víctima d'un robatori allí mateix, car quan més lliurada estava a les seves devocions, li van prendre una bossa amb 500 pessetes.

Tota la gent que va a missa és molt honorada, però les 500 pessetes no van trobar-les enlloc.

A París han estat sotmesos a procediments disciplinaris uns funcionaris judicials que feien la primera pesseta, o, més ben dit, el primer franc, tramitant divorcis de súbdits nordamericans en un tancar i obrir d'ulls.

Es clar, per voler anar massa de pressa, han ensopegat.

En matèria de justícia s'ha d'anar ben poc a poc; o sinó prenguin model de com ho fem nosaltres. Aquí no és fàcil que castiguin ningú per anar de pressa.

Els diaris han publicat la notícia de què havia estat recollida per la policia l'edició d'un llibre titulat “Llibre dels infants”, escrit per un capellà que es diu Mossèn Profitós.

Sempre ho hem cregut que els capellans són un perill per a la mainada. Quan s'hi ha hagut de posar la policia i tot... Ja podeu comptar que el tal llibre devia ésser una veritable porqueria.

Dos aviadors francesos han fet arriscats vols des de París a les principals ciutats d'Europa en un sol dia, tornant sempre a dormir a casa seva. Així han visitat consecutivament, Oslo, Budapest, Madrid, Varsòvia, Roma, Lisboa, etcètera.

D'això en deien el “raid-estrella” i creiem que el nom no podia estar més apropiat. Sobretot si es es té en compte que, cada vegada, corrien el perill d'“estrellar-se”.

A Peralada, un jove que tenia relacions amb la xicoteta més bonica del poble, quan anava a veure-la, va ésser agredit misteriosament.

No se sap d'on, sortí un tret contra la seva persona, el qual, sortosament, no el va encertar.

Hom atribueix la malifeta a un dels molts pretendents refusats per la seva promesa, els quals, plens d'enveja, procuren fer-li la guitzia.

Tot pot ésser, però nosaltres més aviat dubtariem de les noies lletges del poble, les quals, desesperades perquè ningú no els diu “ase ni bèstia”, apellen al “sabotage”.

Oh, cal esperar-ho tot dels avenços feministes!

El Sant Ofici de per riure, que funciona al Vaticà amb el sol objecte de condemnar llibres havia inclòs a l'“Index” totes les obres de Gabriel D'Annunzio, i ara acaba de rectificar, expressant que només queden excomunicades aquelles que siguin immorals o bé atemptatòries al dogma religiós.

Ai, senyor! Com degeneren els temps! Si Torquemada pogués aixecar el cap!

Els radicals es proposen publicar un “Llibre verd” amb els noms de tots els polítics d'esquerra. Ja estan de broma, ja, els senyors de “La Nació”, de Madrid ho critica per entendre que una mida com aquesta és contrària als principis de llibertat.

Ja estan de broma, ja, els senyors de “La Nació”.

La misteriosa mort i desaparició del famós banquer belgo Loewenstein ha posat de relleu una particularitat ben curiosa de la llei civil del seu país.

Si no es troba el cadàver del gran financier i per tant la seva mort no pot fer-se constar de manera palesa, l'esposa de Loewenstein no podrà ésser declarada oficialment vídua fins d'aquí cinquanta anys.

Així, quan ara li preguntin pel seu estat, haurà de contestar:

—Soc una mica vídua.

J. C. A.: Sereu complagut. — J. F. G.: Anirà. — P. S.: Donem a les caixes un dels vostres articles “L. 6” que està força bé. No sabem, però, si sortirà. Aquests temes, malgrat no tinguin res a veure amb l'actualitat, tenen, de vegades la dissort d'ensopegar. Quant al que ens prometeu, fóra realment inútil que ens l'enviéssiu. No podem publicar coses tan llargues encara que tinguin interès.—A. G.: El donarem. Tanmateix, més que aquest to mig líric, per a LA CAMPANA van bé coses d'interès social.—I. J.: Queda en carter.—A. G. S.: La idea és bona, però ens costarà tant de refer l'estil! En fi, el deixem també en carter.—J. S.: El mateix us diem. Cal aprendre una mica de gramàtica, cal consultar el diccionari. Per molt vostra que sigui una llengua, per a dominar-la cal estudiar-la bé. No creieu amb això dels genis i dels poetes espontanis. Cert que un bon natural hi fa molt, però sense l'estudi no es passa de ruc.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.